

for at opfylde den stillede Begjæring, der var kommen fra mig, nemlig at holde Plakaten af 6te Juni 1848 i Kraft overfor Indbæmningsdiger, saalænge indtil disse kom ind under Lovforslaget § 19, det er, fort sagt, de saaledte yngre Indbæmningsdiger. Hvad der gjør Digerne til yngre og ældre, er blot det Spørgsmaal, om Arealer er flydsbat eller ikke. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale de af mig stillede Vædringsforslag, hvoraf jeg altsaa har givet god Udfigt til, at en Del vil blive tagen tilbage, naar den ærede Minister har begrundet sine Forslag. Jeg maatte dog maasse endnu tilføje, at jeg har stillet et Underændringsforslag til den høitærede Indenrigsministers Vædringsforslag under Nr. 8, som jeg vel har været, men ikke udtrykkelig motiveret; men det motiverer sig selv derved, at det træder aldeles i samme Forhold til den høitærede Ministers Forslag under Nr. 8, som mit Forslag under Nr. 7 træder i Forhold til Forslaget under Nr. 6.

Sindenburg: I Forening med flere ærede Medlemmer har jeg stillet et Forslag om, at de to sidste Punktumer i § 3 skulle udgaa. I disse to Punktumer henvises der til de Expropriationsregler, der findes i Forordningen af 5te Marts 1845, og særlig bestemmes det, at det skal afgjøres i Overensstemmelse med denne Forordning, hvilken Del af Erstatningen der, naar Jorden bruges af en Anden end Eieren, skal tillægges Brugeren. Disse to Punktumer og denne Henvisning foreslaas udstemte, fordi de ikke blot ere oversflødige, men efter min Mening skadelige. Hovedformaalet ved alle Expropriationsregler maa være, at den Skade, der virkelig lides ved Expropriationen, skal erstattes fuldt ud, det vil sige, at ingen af de Personligheder, som have thinglige Rettigheder i den exproprierede Eiendom, maa lide nogen Afgang i deres Formue ved Expropriationen; om denne Hovedgrundsætning tror jeg ikke, der kan reises nogen Tvivl. Jeg skal tilføje, at der egentlig ikke behøves nogen særlig Veiledning for den exproprierende Autoritet; thi er den tilstrækkelig sagkyndig, vil den uden Veiledning kunne finde, hvilket Tab der paaføres de Paagjældende, og hvilken Erstatning der efter Retfærdighedens Grundsætninger tilkommer dem. Det kan vel endog paafaaes, at enhver særlig Anvisning er et Unde, for saa vidt en saadan kan sætte den exproprierende Autoritet i den Nødvendighed at maatte fastslaa Resultater, som ere stridende imod dens egen Opfattelse af, hvad der i det enkelte Tilfælde er en retfærdig Erstatning. Hertil kommer, at de Regler, hvortil der henvises, nemlig de i Forordningen af 1845, ikke ere fyldestgørende. Jeg skal erkjende, at denne Forordning i det Hele taget er affattet med stor Omhu, og at den i visse Henseender har havt et aabent Blik for, hvad der maa kræves af Expropriations-

kommissionen. Saaledes er den efter min Mening fyldestgørende i alle de Tilfælde, hvor Eieren selv benytter sin Jord, idet den har et aabent Die for, at Eieren i saadanne Tilfælde undertiden ikke er stadesløsholdt med det, som er Jordens Værdi i Handel og Wandel. Den fastsætter derfor i § 12, at, naar Eieren ved at maatte afstaa sin Grund liden et særligt Tab udenfor Grundens Værdi, skal ogsaa dette Tab anslaaes af Expropriationskommissionen, og der er saaledes efter min Mening, naar Eieren selv bruger sin Jord, givet rigtige Regler for, hvorledes Erstatningen skal fastsættes. Derimod indeholder den nævnte Forordning i § 17, hvori Forholdet mellem Eier og Bruger omhandles, en Regel, som jeg maa anse for aldeles urigtig, og som i sin Anvendelse maa føre til forfærdte Resultater. Det bestemmes her, at, naar det først er afgjort, hvor Meget der tilkommer Eieren for den Jord eller Grund, han maa afstaa, bliver det derefter ved ny Taxation at afgjøre, hvilken Del af bemeldte Erstatning der skal tilstaaes Forpagteren for det Tab, han liden i sin Bedrift som Følge af Jordens Afstaaelse, og dette Tab, siges der dernæst, skal Eieren godtgjøre Forpagteren, hvornæst det i Slutningen hedder, at, naar de indtagne Jorder ere bortfæstede, skal Tabet godtgjøres Fæsteren derved, at der godtgjøres ham 4 pCt. om Aaret af den oppebaarne Erstatningssum. Jeg tror imidlertid, det maa erkendes, at enhver saadan konstant Regel for Erstatningens Fastsættelse er af det Onde, fordi den efter Omstændighederne forpligter Expropriationskommissionen til at gjøre Noget, som den maa anse for at være urigtigt. Det vil vist blive indrømmet af Enhver, som kender disse Forhold, at fordi en Alger har en Værdi af 500 Rd., er det paa ingen Maade afgjort, at Fæsteren er stadesløsholdt ved at faae 20 Rd. om Aaret som Erstatning for Afnavnet af denne Alger; men ikke desto mindre er det dog denne Regel, som man, naar Henvisningen til Expropriationsreglerne i Forordningen 1845 § 17 beholdes, nødvendigtvis maa lægge til Grund. Dernæst skal jeg yderligere bemærke følgende: § 17 gaar ud fra, at det Tab, som Forpagteren liden ved at miste Jord, staaer i et saadant Forhold til Eiendommens Værdi, at Eieren, naar Forpagteren faar dette Tab godtgjort af ham, er stadesløsholdt ved at faae Resten af Expropriationssummen; Forordningen gaar med andre Ord ud fra, at en Forpagtningsbyrde altid forringer Eiendommens Værdi for Eieren med det samme Beløb, som Forpagteren efter Retfærdighedens Grundsætninger skal have i Erstatning, men Intet kan være mere urigtigt. Enhver, som vil tage sin Erfaring til Hjælp, maa sige, at Eieren i mange Brugsforhold slet ingen Afgang liden i Eiendommens Værdi ved Brugsforholdet. Lader os tage et Exempel, som ligger nærmest for Haanden. Af to faste Eiendomme i Kjøbenhavn